

(לדברי מיניסטר-ההגנה של שבדיה) גבנים והולכים בבתי-חרושת שבדיים מטוסי-קרב „מפליים“, אשר משערים כי מהירות-המכסימום שלהם תהיה קרובה ל-1000 קל"מ לשעה. גם מבחינה זאת עשויה, כנראה, שבדיה להיות אחת העצמאיות ביותר מבחינה

טכנית-תעשיתית שבמדינות הקטנות (כשם שהנחה בייצור ארטילרי, בבניית אניות ואף במחקר האטומי). יש בדבר משום אותות-הזמן: תהליך המעבר, המתרחב והולך, למטוסי-מפליס — וביתר, באשר למטוסי-הקרב.

הפיליפינים: - מבעיותיו של צבא מדינה חדשה

באביב 1949 נערכו לראשונה תמרונים רבי-היקף ע"י צבאה החדש של המדינה העצמאית החדשה: הרפובליקה הפיליפינית. בטאונם של הכוחות המזוינים הפיליפיניים המשותף לשלושת השרותים המזוינים, (וזאת לזכור, כי במדינת-איים זאת, המורגה איים לא-פיים, גדול מאד תפקידם ומשקלם היחסי של הצי, ושל חיל-האוויר) ניסה להעלות את לקח התמרונים האלו — והעלה, בין השאר, ציוני נקודות-תורפה לא-מעטות, אשר יש ויש בהם כדי לאֵלף — ולהזהיר — כל צבא מועט-נסיון והמחפש את דרך-המלך להתפתחותו.

והנה, באשר לפיקוד: הוכח, כי „ערוות ולמדנות כשל עצמן אינן מספיקות עדיין, כתכונותיו של מפקד צבאי“. ציון זה כוון לסמלים באותה המידה כאשר לקצינים. אצל הראשונים בלטו, יותר מכל, מעוטה של תפיסה טקטית, העדרו של הכשרון „לחוש את דרכך“, ולהשתלב, בתוך פעולה משולבת. בשביל לתקן ליקוי זה מצייעים עתה את הקמתו של מרכז להכשרת סמלים, והעמדת יחידת-תרגילים לרשותם של בתי-הספר לסמלים. אשר לקצינים, נתברר כי כמה מהמפקדים משתמשים שימוש בלתי-נכון בשירותיו של המטה שלהם. מפקדים אחרים לא עמדו במידה מספקת על כך כמה רבת-חשיבות הנה בחירתה של עמדת-הפיקוד שלהם. ואלו כמה מהקצינים נראה כי הוכשרו הכשרה מועטת מדי בענינים הראשוניים הנוגעים להנהלת-הקרב, כגון הערכת המצב, מתן פקודות וכיוב"ז. עקב כך, הופיעה עתה התביעה, להרבות בהכשרה טקטית, תוך העתקת מקום התרגילים מאולם הלימודים התיאורטיים — אל שטחי הנוף עצמם.

ואשר להכשרת-הקרב של הגייסות — גילו התמרונים „בהבלטה מבהילה, את העדר הגמור של החוש להעלמת הפעולה המבוצעת, יהא זה בניצול פני-השטח, אשר היה לקוי ביותר, יהא זה בהסוואה אשר לא סיפקה כלל, או יהא זה ע"י אמצעים להסעת האויב, שנעדרו כליל“.

ובין המסקנות הקונקרטיות מהלקח: „על הסודיות של הפקודות המוקדמות להעתקת גופי-צבא ולתנור עתם — יש לשמור מכל משמר, ובטרם יתחיל מסע-התקדמות — יש לנקוט בכל אמצעי-הנגד המכוונים לסילוקם של מרגלים וסוכנים של האויב“. חיל-הרגלים היה פחות מדי מנוסה, — ופחות מדי מתמצא — בשיתוף-הפעולה עם חיל-התותחנים והשריון. את סיוע-האש ניצלו ניצול לקוי ובלתי-מספיק. לעומת זאת, היה נראה עתים כאלו הארטיילריה וחיל-השריון נהלו את הקרב „בפני עצמם“, ולא חשבו כלל יותר על זה כי הרי בעצם הופעלו לצורך סיוע לפעולת הרגלים, „את המשגים האלה יש לראות כתוצאה הטבעית של העדר כל הכשרה שיטתית בעבודת-הצוות“.

ואשר לבעיות-האספקה: „הוכח שוב, כי אין ליצור בין-לילה קצין-אספקה טוב“. כמה נכונה הנחה זאת — הובלט ע"י סידורי-האספקה הרעים במהלך התמרונים. והרי „את ניידותם וגמישותם של קציני-אספקה ושל ארגוניהם ניתן להשיג רק במידה שגם בשעת תרגילי-הקרב אף של היחידות הקטנות מובאות בחשבון כראוי בעיות האספקה“.

עם כל החולשות שצוינו בסקירתו, גדושת הברקורת העצמית, של הבטאון הפיליפיני — אין להניח כי הצבא החדש יקפא על שמריו, וכי לא תהא

מסדר בית-הספר לקצינים של צבא הפיליפינים

אנשי חיל-הג'נדרמריה הפיליפינית — שהוא מהווה עתה אולי את החיל היעיל ביותר שבצבא הרפובליקה החדשה. זיונו — זיון מלא של חיל הרגלים כולל נשק מסייע כבד. אכן, במסעו נגד חבורות מתמרדים שבאי לוצ'ון לא הצליח להשיג את ההכרעה.

יהיה במידה כזאת לפי הדוגמה האמריקאית, אלא שחסר עדיין, כנראה, הנסיון והכשרון של עצמאות שלמה. ובינתיים התכנית לאימון צבאי כללי מתחילה השנה בהכשרת 3000 איש במרכז האימון נים הראשי, והיקפה יורחב בעתיד.

מן הראוי אולי לציין עוד כי עם כל החשיבות של כוחות צי ואויר בתנאי הפיליפינים, היקפם מצומצם יחסית: מתוך 24 האלף (בערך) של אנשי הכוחות המזוינים נמנים על חיל-האויר רק כ-1,700 ועל „הפטרול הפיליפיני הצי” — כ-1,400. אין ספק, כי הסיבה לכך — השענות חלקית על כוחות ארצה: ימיים ואויריים, החונים בבסיסים פיליפיניים.

זו גם התקדמות מהירה יחסית. כי, ביסודו של דבר, אינו בונה על יסודות חדשים-לגמרי, ויש לו גם מקצת נסיון קודם. האקדמיה הצבאית הפיליפינית החלה פועלת עוד משנת 1936, ונפתחה מחדש משוחררו האיים מידי היפנים. אף הג'נדרמריה המקומית, שהיא כוח צבאי ממש, מקורה בחיל דרמה, שהתקיים עוד בימי השלטון האמריקאי. בכך — המסורת, דרכי הארגון, ההדרכה, הציוד — הנם אמריקאיים כמעט במאה אחוזיהם, תוך סיגול מסוים לממדי הצבא ולאופי הארץ. כדברי קצין אמריקאי, המשרת בצבא הפיליפינים, אמר בסקירה, בירחון ה„השקפה הצבאית” של צבא ארצות הברית: — „אין לך עוד צבא בעולם אשר כל מבנהו

פשיטות במלחמת העולם השנייה

(סוף מעמוד 60)

קנקנם היינו מעונינים לתהות באופן מיוחד. נגעתי בכמה מסקנות. אך מובן כי נותרו עוד רבות אשר הזמן שבידי אינו מניח לי לדון בהן. כגון: ערך האימונים באפלה; ההשפעה הנודעת לרוח-הגייסות מביטול-תכניות בלתי-נמנע, ומהנסיון להחזיק את האנשים בכוננות מלאה משך תקופות ארוכות; ערך האימון התעשייתי לגבי חבלנים; ההתפתחות בשטח הציוד האולטרא-אדום; ל„ראית-לילה”, וטכניקת פינוי אנשים ע”י מטוסים (ההיפך מהנחתתם בעזרת מצנחים) כאמצעי לפינוי חבלנים; וכן רבות אחרות, אשר עוד נשוב ונדון בהן.

עד כאן — על ארבעה סוגי הפשיטה. היו, כמובן, פשיטות בהן נשתלבו יחד שנים או שלושה מהסוגים ההם, ומבין אלה משמשת כדוגמה מצויינת פשיטת „הפעולות המשולבות” האמיתית והנהדרת בברית-וואל, שנערכה על-ידי חיילי הדיביזיה המוטסת. שם הורדו האנשים על-ידי הר.א.פ., פעלו כחיל-רגלים והוחזרו לאנגליה על-ידי הצי המלכותי. היתה זאת תערובת של פשיטת-הטרדה, פשיטת-חבלה ופשיטת-סיור; הטרדה — משום שהם התקיפו גייסות סטאטיים, שלא ציפו כל-עיקר להתקפה; חבלה — משום שהרסו תחנת ראדאר; וסיור — משום שהביאו עמם בחזרה לארץ זו כמה חלקי ציוד ראדארי, שעל